

VILLÁNYI G. ANDRÁS
Álmodó levelekkel

Lázár Julinak

mit suttoysz ilyen mélyen
álmodó leveleddel éj
bársonnyá halkul az út pora
a vándor csillagokba mélyed
üres messzi ha felhasad
ezüsből hajnal kel
ám vágya az óriásabb fénybe
csak derengő sötétet hagy

és itt-ott egy
régvolt
kopottan

aranyozás nyoma
felragyog

Árnykérdés

szépfíú voltam
múltba bámulón gondolom
történetem
a tárgyakon a fény
keveset a máz
nem találnak haza
sosem értek még
nem jutna fény

most
kicsit meghalt
kopott
a súlyok
ahová
mintha
meddig ér

árnya leszél csak
végleg?

Megragadnád

megragadnád ám elmúlik
kérelnéd maradjon
e pillanat de legalább árnya

szomorún bóklászol e tágas
kertben és ágaskodnál
de nem érsz gyümölcsöt a fán

Ars poetica

Angyalnak jegyzem
mondja el Istennek
az Úr eltöpreng
javíthatja kicsit és
szellőn visszasúgja
így leszek halhatatlan
arra a pillanatra

